

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 11.11.2013 v trestní věci obviněného J. V., nar. , , **takto:**

Odvolání státního zástupce proti rozsudku Okresního soudu v Chebu ze dne 17.6.2013 č.j. 3T 24/2011 – 377 se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

A.

Okresní soud v Chebu napadeným rozsudkem, který je již druhým v této věci vyhlášeným, podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil obviněného J. V. návrhu na potrestání pro skutek spočívající v tom, že:

„dne 29.8.2010 kolem 17,30 hodin na lesní cestě pozemku č. kat. území poblíž pozemní komunikace vedoucí mezi obcemi Nebesa a Výhledy, okres Cheb, vnikl do neuzamčeného zavazadlového prostoru motorového vozidla zn. VW Golf reg. zn. majitele F. C., nar. , otevřel tam uloženou přepravní bednu, v níž se nacházela samice orla skalního (Aquila chrysaetos) č. kroužku , načech do samice orla kopl, čímž zvířeti způsobil bolestivé poranění měkkých tkání s porušením integrity vzdušných vaků v oblasti levé axily a pravé kaudální břišní oblasti, v důsledku čehož samice orla skalního utrpěla degenerativní změny a není nadále použitelná pro sokolnickou činnost, k níž byla vycvičena, čímž majiteli zvířete F. C. způsobil škodu ve výši 509.315,- Kč.“

Návrh na potrestání v tomto jednání obviněného spatřoval jednak přečin týrání zvířat podle § 302 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. b) trestního zákoníku, jednak přečin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1, 3 písm. d) trestního zákoníku. Soud I. stupně použil zprošťující důvod podle § 226 písm. a) trestního řádu. Ačkoli to ve zprošťujícím výroku výslovně neuvedl, dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázal poškozeného F. C. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

B.

Státní zástupce podal proti tomuto rozsudku po jeho vyhlášení odvolání. V jeho písemném zdůvodnění uvedl, že odvolání směřuje do zprošťujícího výroku v neprospěch obviněného.

Státní zástupce nesouhlasí s hodnocením provedených důkazů soudem I. stupně, který je podle jeho názoru hodnotil pouze ve prospěch obviněného. Znalecký posudek z oboru

veterinárního lékařství hodnotil izolovaně bez přihlédnutí k ostatním důkazům. Jestliže bylo z výpovědí svědků Š. a S. zjištěno, že byli přítomni létání orlice den předem, přičemž orlice byla naprosto v pořádku, pak obecné tvrzení, že ke zranění orlice mohlo dojít už dříve například při lovu, se v tomto konkrétním případě jeví jako spekulace. Z provedených důkazů lze vyvodit jediný logický závěr o tom, že při konfliktu obviněného s poškozeným došlo k napadení a poškození orlice, která byla předtím zdravá, a to obviněným a mechanismem, který je podle znaleckého posudku možný. Současně provedené důkazy vylučují možnost jiného závěru o způsobení zranění orlice odlišným způsobem (sebepoškozením nebo nárazem do sloupu elektrického vedení) jak před konfliktem, tak v okamžiku konfliktu.

Státní zástupce navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b) trestního řádu zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Obžalovaný se k odvolání státního zástupce písemně vyjádřil prostřednictvím svého obhájce. Zdůraznil, že znalecký posudek z oboru veterinárního lékařství zpracovaný MVDr. Vaidlovou přesně a pregnantně odpověděl na otázky soudu a doplnil tak další důkazy, zejména výsledky svědků. Znalkyně konstatovala, že podle lékařské zprávy nelze stanovit dobu vzniku poranění, tudíž nelze vyloučit, že k němu mohlo dojít i předchozího dne. Při poranění měkkých tkání může bolestivost po 24 hodinách být výrazně patrnější, než několik hodin po poranění. Znalkyně dále konstatuje, že k poranění mohlo dojít nejspíš tupým úderem, a to jedním nebo více. Tato úvaha vyplývá ze zjištění, že byly poškozeny kontralaterální vzdušné vaky umístěné na opačných stranách těla orla. Ke zranění tedy mohlo dojít kopem člověka do orla a následným nárazem do vnitřní stěny přepravní bedny, ale také mnohočetným kopnutím lovené kořisti nebo bojem s kořistí, například se srnčí zvěří.

Obžalovaný podotýká, že ke zranění orla mohlo dojít nejen před konfliktem, ale i po něm. Není vyloučeno, že poškozený po konfliktu, kdy mu bylo obviněným znemožněno létat s orlem na předmětném pozemku, se rozhodl cvičit orla jinde. Obžalovaný předložil soudu záznam na DVD nosiči, na němž je zachyceno, jak poškozený cvičil orla i na lov srnčí zvěře a na mnoha záběrech je zadokumentováno, jak napadená zvěř utíká i s orlem držícím se jejího těla a při tomto útěku je orel opakovaně kopnut touto srnčí zvěří. Je zde zachycen přesně ten mechanismus možného zranění orla, který popsala soudní znalkyně.

Obviněný navrhl, aby krajský soud zamítl odvolání státního zástupce podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné.

C.

Okresní soud v Chebu již ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 29.9.2011 č.j. 3T 24/2011 – 256, kterým rovněž obviněného podle § 226 písm. a) trestního řádu zprostil návrhu na potrestání. Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 16.1.2012 sp. zn. 6To 594/2011 k odvolání státního zástupce podle § 258 odst. 1 písm. a) – c) trestního řádu posledně citovaný rozsudek zrušil v celém rozsahu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu I. stupně.

Odvolací soud vytkl okresnímu soudu, že nevěnoval náležitou pozornost důkazům svědčícím v neprospěch obviněného, a proto hodnocení provedených důkazů vyznívá nepřesvědčivě. Upozornil na nedostatky v protokolaci průběhu hlavního líčení konaného dne

1.4.2011 a na nesprávné provedení listinných důkazů. Dále uvedl, že proti sobě stojí verze obviněného a poškozeného, přičemž verzi obviněného podporuje svědecká výpověď jeho syna, kterou však je třeba hodnotit nejen z pohledu příbuzenského vztahu k obviněnému, ale i z toho pohledu, že případným odsouzením obviněného by tomuto hrozila náhrada poměrně vysoké škody. Krajský soud poukázal na další skutečnosti, jimiž se soud I. stupně měl v novém řízení důsledněji zabývat. Dal mu pokyn znovu vyslechnout jako svědka poškozeného, a to zejména k tomu, zda viděl kopnutí obviněného do bedny a zásah orlice. Dále měl nalézací soud přibrat znalce z odvětví veterinářství specializovaného na ošetřování a léčení dravých ptáků, který se měl vyjádřit k okolnostem uvedeným na straně 7. citovaného rozhodnutí odvolacího soudu. Dále měl okresní soud vyslechnout jako svědka V. [REDAKCE] Š. [REDAKCE] k časovým údajům. Odvolací soud upozornil na písemný přepis telefonického oznámení obviněného na linku 158 z čl. 152 a jeho obsah a dal pokyn k vypracování kriminalistické expertizy, která by umožnila zjistit podrobnější obsah komunikace a obsah rozhovoru dalších dvou osob v pozadí rozhovoru operátorky linky 158 a obviněného.

D.

Okresní soud po vrácení věci k novému projednání splnil pokyny krajského soudu k doplnění dokazování. Odvolací soud považuje rozsah provedeného dokazování za úplný, když strany (ani odvolatel) jeho doplnění nenavrhují.

Z ustanovení § 259 odst. 3 a § 263 odst. 7 trestního řádu lze dovodit, že těžiště dokazování a zjišťování skutkového stavu věci leží před okresním soudem jako soudem nalézacím, který při respektování zásad bezprostřednosti a ústnosti provádí důkazy a jemuž především náleží jejich hodnocení v intencích ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Pokud krajský soud jako soud odvolací v odvolacím řízení neprovede znovu některé pro skutková zjištění podstatné důkazy provedené již v hlavním líčení nebo neprovede důkazy nové (k tomu krajský soud neměl v projednávané věci důvod) nepřisluší mu hodnotit jinak důkazy provedené soudem I. stupně, dávat mu pokyny k jejich odchylnému hodnocení nebo měnit jeho skutková zjištění, to vše za předpokladu, že okresní soud hodnotí provedené důkazy úplně (například některé nepomine) a podle zásad logiky.

Krajský soud připomíná další obecnou zásadu trestního řízení, totiž zásadu presumpce nevinny a z ní vyplývající pravidlo „in dubio pro reo“. Kladné rozhodnutí o vině pachatele musí být postaveno na jednoznačných a usvědčujících důkazech, které spolehlivě vylučují jinou variantu. Pokud o některé skutkové otázce vzniknou důvodné pochybnosti, které nelze odstranit provedením dalších důkazů, musí nalézací soud postupovat podle zmíněné zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného a vzít za prokázanou tu skutkovou verzi, která je pro něho příznivější.

Zásady a pravidla uvedená v předchozích odstavcích lze aplikovat i na projednávanou věc. Okresní soud v odůvodnění napadeného rozsudku vcelku přesvědčivě a logicky vysvětlil, z jakých důvodů uvěřil obhajobě obviněného a naopak neuvěřil svědeckým výpovědím poškozeného, který obviněného usvědčoval. Posledně uvedený závěr je pro skutková zjištění a hodnocení důkazů v projednávané věci klíčový. Okresní soud vysvětlil, z jakých důvodů nepovažoval výpověď poškozeného zejména v té části, v níž popisoval kopnutí obviněného do bedny s orlicí a jeho mechanismus, za pravdivou (viz. strana 6-7 písemného vyhotovení rozsudku).

Pokud okresní soud neuvěřil výpovědi poškozeného a neměl za prokázané, že zranění orlice způsobil obviněný kopnutím do ní, bylo nutné vysvětlit, jakým jiným způsobem a kdy k němu mohlo dojít. Lze totiž vzít za prokázané, že v době návštěvy svědka V [REDAKCE] Š [REDAKCE] po telefonátu od poškozeného v neděli dne 29.8.2010 večer svědek zaznamenal na orlici známky poranění (orlice měla svěšené křídlo, které jí společně zafixovali). V tomto směru jsou podstatné závěry znalkyně MVDr. Heleny Vaidlové, která se specializuje na chov, zdravotní stav a léčení ptáků. Podle nich nelze posoudit, jak a kdy ke zranění došlo. Znalkyně mimo jiné uvedla, že nelze vyloučit, že k poranění mohlo dojít i předchozího dne přede dnem 29.8.2010 (tedy v sobotu dne 28.8.2010) například na lovu s tím, že teprve dne 29.8.2010 večer byly patrné klinické projevy bolestivosti. Znalkyně to vysvětlila tak, že po poranění měkkých tkání může být bolestivost po 24 hodinách bez podání léků výrazně patrnější, než několik hodin po poranění. Pokud jde o mechanismus poranění, bylo možné ho způsobit kopnutím člověka do orla a následným nárazem na vnitřní stranu bedny, ale i jiným způsobem, například mnohočetným kopnutím lovenou kořistí nebo bojem s kořistí, například se srnčí zvěří.

O určité tendenčnosti výpovědi svědka V [REDAKCE] Š [REDAKCE] ve prospěch obviněného může svědčit i okresním soudem nepostižené zjištění, že jmenovaný svědek v hlavním líčení konaném dne 15.6.2012 (čl. 302) nově uvedl, že orlici viděl ten den (v neděli 29.8.2010) zdravou sedět na posedu, protože dopoledne poškozeného navštívil. Viděl, že pták seděl normálně a potom večer už jevil svědkem popisované známky poranění. O této dopolední návštěvě svědek v dřívější svědecké výpovědi nehovořil, pouze uváděl, že orlici viděl den předtím (v sobotu dne 28.8.2010) létat. Lze se ztotožnit se závěrem soudu I. stupně, že ani po provedení fonoskopické expertizy nelze z obsahu zachycených hovorů jednoznačně dovodit, že by se v nich hovořilo o tom, že obviněný do orlice kopl.

Provedené důkazy svědčí poměrně vysokým stupněm pravděpodobnosti pro závěr, že se obviněný dopustil jednání popsaného v návrhu na potrestání. Postoj nalézacího soudu k hodnocení svědeckých výpovědí poškozeného (považuje je za nevěrohodné) ve spojitosti s výše uvedenými závěry znaleckého posudku znalkyně MVDr. Heleny Vaidlové však vylučují učinit tento závěr kategoricky a naopak nevylučují, že ke vzniku zranění orlice mohlo dojít jindy a jiným způsobem. Okresní soud proto postupoval podle zmíněné zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného a podle § 226 písm. a) trestního řádu ho zprostil návrhu na potrestání. Krajský soud neměl (i s ohledem na výše citované zásady) důvod na tomto výroku (a na navazujícím výroku podle § 229 odst. 3 trestního řádu) cokoli měnit.

Krajský soud neshledal odvolání státního zástupce proti napadenému rozsudku důvodným, a proto ho podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení

rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 11.11.2013

JUDr. Pavel Fait, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pavčina Hálová